

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 162/2019
15.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Биљане Драгојевић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Петковић, адвокат из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је старалац ГГ из ..., а чији је пуномоћник Оливера Вученић, адвокат из ..., против туженог „ДД“ ..., чији је пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2785/17 од 18.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Новом Саду Р4. 11/18 од 10.12.2018. године за одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2785/17 од 18.12.2017. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2785/17 од 18.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 600/2016 (2008) од 19.09.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље АА, док је тужбени захтев тужилаца ББ и ВВ у целости усвојен, као основан. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи АА, на име накнаде штете, исплати укупан износ од 298.273,35 динара, са законском затезном каматом на одређене појединачне износе, све ближе наведено у овом ставу изреке, као и износ од 60.030,00 динара, на име трошкова спора, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате; да тужиљи ББ на име накнаде штете исплати укупан износ од 74.568,31 динара, са законском затезном каматом на одређене појединачне износе, све ближе наведено у овом ставу изреке, као и износ од 54.060,00 динара на име трошкова спора, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате; да тужиоцу ВВ на име накнаде штете исплати укупан износ од 74.568,31 динара, са законском затезном каматом на одређене појединачне износе, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован,

захтев тужиље АА преко досуђеног, а до траженог износа од 498.873,34 динара, са законском затезном каматом појединачно по месечним износима.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2785/17 од 18.12.2017. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца ВВ, а жалба туженог је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о накнади трошкова парничног поступка, тако што је тужени обавезан да тужиоцу ВВ надокнади трошкове поступка у износу од 14.250,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а одбијен је захтев за исплату затезне камате на досуђене трошкове поступка за тужиље АА и ББ, за период од дана пресуђења до извршности пресуде. У преосталом делу жалба туженог је одбијена, а првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу потврђена. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу ВВ, на име трошкова жалбеног поступка, накнади износ од 27.000,00 динара. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 395. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09, у даљем тексту: ЗПП), погрешно се позивајући на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014).

Решењем Р4 11/18 од 10.12.2018. године Апелациони суд у Новом Саду је предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији на основу члана 395. Закона о парничном поступку, јер је због већег броја предмета са захтевима као у конкретном случају потребно да се уједначи судска пракса.

Поступајући по предлогу Апелационог суда у Новом Саду, Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 395. ЗПП, оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као о изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом усвојен је захтев тужилаца, као законских наследника сада пок. ЂЂ, за накнаду материјалне штете у виду изгубљене добити, у висини новчане накнаде за случај незапослености, коју би њихов правни претходник остварио пред Националном службом за запошљавање, у периоду од маја 2006. године закључно са априлом 2008. године, након престанка радног односа код туженог, а коју није остварио, јер га је тужени у споразуму о престанку радног односа погрешно поучио да право на ту накнаду нема. Како је тужени поступио супротно одредби члана 177. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...61/05) према којој је био дужан да пре потписивања споразума о престанку радног односа запосленог обавести писменим путем о последицама до којих долази у остварењу права за случај незапослености, нижестепени судови су оценили да постоји одговорност туженог за претрпљену

штету, због чега је тужени у обавези да је тужиоцима накнади, применом чл. 154 став 1, 158. и 172. Закона о облигационим односима, у висини новчане накнаде утврђене из налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке у складу са одредбама чл. 111, 112. и 115. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености.

У таквом случају Врховни касациони суд је нашао да је другостепени суд донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражене кроз одлуке Врховног касационог суда. Разлог ревизије туженог је позивање на погрешну примену материјалног права што није довољан основ за одлучивање о посебној ревизији. Погрешна примена материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права, за шта у конкретном случају нису испуњени услови. Како су нижестепене пресуде донете у складу са усаглашеном судском праксом ни прихватање одлучивања о ревизији тужене као изузетно дозвољеној не би утицало на друкчији исход спора.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 396. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези члана 23. став 3. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.03.2008. године. Након смрти првобитног тужиоца, тужила АА је определила тужбени захтев поднеском од 07.08.2017. године на износ од 498.873,34 динара а тужиоци ББ и ВВ поднеском од 25.08.2017. године на износ од по 74.568,31 динара, о којима је одлучено првостепеном пресудом донетом 19.09.2017. године. На дан 07.08.2017. године, када је опредељен највиши од захтева тужилаца, 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 119,7181 динара. Вредност предмета спора највишег побијаног дела износи 298.273,35 динара односно представља динарску противвредност 2.491,46 евра.

Према члану 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), поступци започети пре ступања на снагу овог закона (01.02.2012. године) спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09). Према члану 23. став 3. новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), објављених у „Службеном гласнику РС“, бр. 55/14, ревизија је дозвољена у свим поступцима у

којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године)

У овом случају, правноснажна другостепена пресуда која се побија ревизијом донета је 18.12.2017. године., после ступања на снагу наведених новела Закона о парничном поступку.

Како се ради о поступку у којем је вредност предмета спора највишег побијаног дела износ од 2.491,46 евра, који очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан 07.08.2017. године, када је опредељен највиши од захтева тужилаца, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић